

[Gert Petersen]

tåbeligt nok – ud fra et ønske om ligevægt, og hver gang den med års forsinkelse er nået op på siden af USA, bruger NATO det som argument for, at nu må NATO anskaffe sig nye og bedre våben. Det sker så, og igen søger så den østlige side at indhente NATOs forspring, og så er vi nøjagtig lige vidt.

Vi kan tage et aktuelt eksempel. I amerikansk presse er der nogle eksperter, der fremfører, at neutronbomben er et passende svar på de nye SS 21-raketter med kort rækkevidde, selv om SS 21-raketten efter sovjetisk opfattelse formodentlig netop var det passende svar på Lanceraketten, der blev indført i 1972. Hvad vil der så ske, hvis NATO nu indfører neutronbomber som svar på SS 21? Ja, så vil russerne selvfølgelig lede efter et svar på neutronbomben, og når de har fundet det og placeret det, så skal NATO igen til at finde et nyt svar på det russiske svar på neutronbomben. Hvor længe skal vi blive ved? Hvor længe kan vi blive ved? Spiralen bliver stadig kostbarere og stadig farligere.

Den eneste ledende politiker, der for alvor har turdet påpege dette, er hverken sovjetisk eller amerikansk, slet ikke dansk. Det var den rumænske præsident, Ceausescu, som begrundede sit nej til en pagtbeslutning om højere rustningsudgifter med disse ord:

»I ved, at de to militære blokke desværre råder over midler til at ødelægge menneskeheden flere gange. I lys af dette må man spørge: hvad er meningen med en stadig hurtigere produktion af nye våben? Hvor mange gange yderligere skal menneskeheden kunne udslettes? Intet, heller ikke ud fra et militært skøn over de til rådighed værende våben, kan retfærdiggøre yderligere oprustning.«

Men måske mener den danske regering noget andet. Den burde indse, at en beslutning om fornyet NATO-oprustning i Europa med sikkerhed vil få disse følger.

For det første: den vil afstedkomme en ny oprustning på den anden side. Vi vil kunne fejre 1980'erne som den nye kaprustnings tiår. Er det ønskeligt?

For det andet: forhandlingerne i Wien om gensidige styrkereduktioner, der har det slemt nok i forvejen, vil bryde uhjælpelig sammen. Tilbage står alene perspektivet at gøre begge dele af Europa til en krigslejr.

For det tredje: Europa bliver også i langt højere grad en potentiel krigsskueplads. Hid-

til har de to supermagters strategiske kernevåben, som de kunne ramme hinanden med, været grundlaget for den såkaldte afskrækkelsesbalance. Det er klart, at jo flere stærke våben vi koncentrerer i den europæiske verdensdel, desto større bliver fristelsen for dem til at udkæmpe en eventuel krig pr. europæisk stedfortræder for at undgå de værste ødelæggelser i hjemlandet.

For det fjerde: de skæbnsvangre beslutninger om øget atomoprustning i NATOs del af Europa vil ikke alene svække de almindelige nedrustningsbestræbelser, men kan få følger for ikke-spredningstraktaten vedrørende kernevåben. Det er igen det amerikanske våbenkontrolkontor, der påpeger dette. Man bør huske, at en række ikke-atommagter har tilsluttet sig denne traktat alene under forudsætning af, at stormagterne respekterer traktatens artikel 6, og så bruger jeg ikke mine egne, men det amerikanske våbenkontrolkontors ord:

»Det er muligt, at et omfattende atommoderniseringsprogram kan gøre det vanskeligere for USA effektivt at udøve indflydelse på ikke-atommagter, så de fortsat undlader at udvikle eller udstationere deres egne atomvåben.«

Det kan være svært at forstå herhjemme, men man skal ikke opholde sig længe f. eks. i De Forenede Nationer, før man opdager, at lande som Indien, Pakistan, Brasilien og Argentina føler sig diskriminerede, fordi visse lande har atomvåben og de ikke har lov til at have atomvåben. Hvis atomkapløbet nu intensiveres, så skal man ikke forvente, at de bare vil se tiden an. På et eller andet tidspunkt vil de selv være med, og de kan. Det har spredningen af den civile kernekraft sat dem i stand til.

Af disse grunde appellerer vi til den danske regering om at sige nej. Sit ansvar kan den ikke løbe fra, selv om der ikke er stationeret kernevåben på dansk jord, for vi er med i NATO, danske soldater uddannes i brug af kernevåben, de taktiske kernevåben er placeret syd for grænsen og kan hurtigt bringes herop ikke bare i en krigssituation, men også i en situation, hvor man skønner der er overhængende fare for krig.

Men i øvrigt fremgår det klart af alle meldinger, at dette jo skal være en NATO-beslutning. Allerede derfor er Danmark med til at træffe beslutningen.